

ud fra andre Synspunkter. Men jeg tror ikke, man under Behandlingen af en ekstraordinær Lovgivning som den, her er Tale om, er i Stand til at faa reformeret paa saa indviklede Omraader, som det i Virkeligheden drejer sig om.

Det ærede Medlem drog i Tvivl, hvorvidt det var rigtigt, naar der tales om, at man ved en Lov som den her foreslaaede skulde afhjælpe Arbejdsløsheden, idet han gik ud fra, at der ikke var nogen Arbejdsløshed i Byggefagene. Det er meget muligt, men det ærede Medlems Betragtning hidrører fra, at han betragter Forslaget udelukkende som en Bygge- eller Boliglov, hvad det ikke er. Man yder Tilskud til Byggeriet, fordi der er Bolignød, men Forslaget tager samtidig Sigte paa at afhjælpe Arbejdsløsheden paa mange andre Omraader. Der er, hvad han vil se af Statistikken, som ledsager Lovforslaget, iværksat mange andre Arbejder, Jord-, Vej- og Kloakarbejder samt Havnearbejder til meget store Beløb i Henhold til tidligere gældende Love, som i høj Grad har mildnet paa den Arbejdsløshed, der har været i Fag, som ligger udenfor Byggevirksomheden. Den Arbejdsløshed, som findes nu, er ganske rigtig i høj Grad udenfor Byggevirksomheden, og den vil man ogsaa fremdeles kunne imødegaa ved Foranstaltninger i Henhold til denne Lov.

Ogsaa dette ærede Medlem omtalte de 15 pCt. til Byggeföreningerne og mente, at de burde forhøjes til 20 pCt., i det mindste naar de paagældende kun byggede til to Familier eller to Etager. Det synes jeg ikke, man kan sætte ind i Loven. Skulde man endelig gaa til en Ændring paa det Punkt, maatte det vel være saaledes, at alle Bolig- og Byggeföreninger fik et højere Tilskud, end her er Tale om. Det har jeg i Forvejen maattet imødegaa som ret vanskeligt at komme ind paa; men den Udvej, det ærede Medlem foreslog, vil kun være en Favorisering af de mindre Kommuner og en Tilsidesættelse af de større, som ikke i nogen nævneværdig Udstrækning er i Stand til at bygge Boliger til to Familier ad Gangen.

Hvad jeg har sagt i den Henseende, gælder ogsaa de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremførte, da han talte om det private Byggeri og den Støtte, det skulde have. Det ærede Medlem mente, at der var Grund til at give et klækkeligt Tilskud til Privatbyggeri; der maatte gerne staa som her „med mindst 3 Lejligheder“,

men det ærede Medlem ønskede knyttet hertil: „højest 4 Lejligheder“. Det tror jeg er umuligt, thi det vilde betyde, at de store Byer blev ganske afskaaret fra at faa Adgang til at udnytte Lovens Bestemmelser, og det kan dog vel ikke være Meningen. En By som København kan kun i meget ringe Udstrækning kaste sig over Bygningen af Haveboliger eller Smaaavillaer, eller hvad man vil kalde det. Den maa i første Linie søge at imødegaa den Bolignød, som i saa høj Grad er fremherskende, ved Opførelse af store Ejendomme, der for Alvor aflaster Bolignøden, og at man ikke skulde yde Støtte hertil, forstaar jeg ikke Begrundelsen for.

Saa gjorde det ærede Medlem nogle kritiske Bemærkninger om de Bestemmelser, der findes med Hensyn til Tilskuddet til det private Byggeri, idet han sagde, at de var meget strenge; den private Byggherre fik ikke her Raadighed over Ejendommen før 15 Aar efter, at han havde paabegyndt den og faaet Statens Tilskud. Det er ikke rigtigt. Den private, der bygger, faar fuld Raadighed over Ejendommen efter de 8 Aars Forløb, indenfor hvilket han har modtaget de her foreslaaede Tilskud, Statstilskud og kommunale Tilskud. Men naturligvis kan det ikke være Meningen, at Stat og Kommune skal yde nogle eller maaske mange Tusinde Kroner til en privat Mand, der bygger, og saa maaske efter 8 Aars Forløb lade ham bortsælge denne Ejendom og tage hele Gevinsten inklusive Stats- og Kommunitilskuddet i sin private Lomme. Saaledes plejer man ikke at handle med offentlige Midler, og jeg vil meget advare imod at komme ind derpaa ved denne Lejlighed. Jeg kan ikke tilsige min Medvirkning dertil. Naar der ydes Tilskud til privat Bebyggelse, maa der ganske afgjort knyttes Betingelser dertil, der sikrer det offentlige mod et saadant Misbrug, som det vilde være, om der efter faa Aars Forløb kunde ske Bortsalg, saaledes at det offentlige Tilskud gik i en ganske privat Mands Lomme. Derfor er der indsat den Bestemmelse, at hvis vedkommende i Løbet af en Række Aar, inden 7 Aar, efter at have faaet hele Tilskuddet fuldt ud betalt, finder Anledning til at sælge Ejendommen, hvilket han altsaa har Ret til, maa det ske under saadanne Former, at det offentlige faar sine Interesser varetaget, forsaavidt Salget af Ejendommen sker med Gevinst. Dette, synes jeg, er en fuldkommen rimelig Ordning, og jeg vil meget henstille, at man ikke for-